

Dena aldatu zuen partida

Abrilek bederatzi urte zituen, eta ia edozer baino gehiago maite zuen zerbait zegoen: futbolean jokatzea.

Astearte eta ostegunero, irribarre handi batekin joaten zen entrenamendura. Maite zuen baloia pasatzea, dribbling mugimendu berriak ikastea, ateari jaurtitzea eta taldekideekin barre egitea. Entrenatzen zuenean, libre eta zoriontsu sentitzen zen.

Baina bazegoen benetan gustuko ez zuen zerbait.

Asteburuko partidak.

Ostiralero, entrenatzaileak taldeko zerrenda iragartzen zuenean, Abrilek beti aitzakia bat asmatzen zuen.

“Ezin dut asteburu honetan…”

“Urtebetetze festa dut…”

“Hanka pixka bat minduta daukat…”

Egia beste zerbait zen.

Beldur zen.

Beldur zen beste neskek berak baino hobeto jokatuko zutelako.

Akatsak egiteko beldurra.

Gol bat galtzeko beldurra.

Denek begira egongo zirelako beldurra.

Eta, batez ere, onena ez izateko beldurra.

Entrenatzailea aspaldi ohartu zen horretaz. Egun batean, entrenamenduaren ondoren, lasai asko galdetu zion:

“Abril, gustura entrenatzen duzu?”

“Bai! Maite dut!” erantzun zion zalantzarik gabe.

“Eta hainbeste gustatzen bazaizu entrenatzea… zergatik ez duzu partidetan jokatu nahi?”

Abrilek burua makurtu zuen.

“Akatsak egiteko beldur naizelako”.

Entrenatzaileak irribarre egin zuen.

“Badakizu zer? Munduko jokalari onenek ere akatsak egiten dituzte. Paseak, jaurtiketak eta partidak huts egiten dituzte. Berezi egiten dituena ez da inoiz akatsak egiten ez dituztela. Jokatzen jarraitzen dutela baizik”.

Arratsalde hartan, gurasoek ere berarekin hitz egin zuten.

“Abril”, esan zion amak, “ez gara hona etortzen hiru gol sartzen ikustera”.

“Edo zure akatsak zenbatzera”, gaineratu zuen aitak. “Etortzen gara gehien maite duzunaz gozatzen ikustea gustatzen zaigulako”.

Hitz horiek oihartzun egiten zioten buruan.

Azkenean, larunbat hartan, ausarta izatea erabaki zuen.

Botak jantzi, arnasa sakon hartu eta zelaira atera zen.

Hasieran, oso urduri zegoen. Hankak dardarka zituen.

Pase bat galdu zuen.

Gero beste bat.

Une batez, akatsa izan zela pentsatu zuen joatea.

Baina taldekide batek esan zion:

“Ongi da! Jarrai dezagun aurrera!”

Beraz, Abrilek berriro eskatu zuen baloia.

Pase ona egin zuen.

Baloia berreskuratu zuen.

Taldekide bati gola sartzen lagundu zion.

Eta, konturatu gabe, barre egiten hasi zen.

Korrika egin zuen, ospatu egin zuen, taldea animatu zuen… eta pentsatzeari utzi zion ea bera zen onena edo norbait begira zegoen.

Jokatzean bakarrik pentsatu zuen.

Partida amaitu zenean, gurasoengana joan zen korrika, masail gorriekin eta irribarre handi batekin.

“Oso dibertigarria izan zen!”

Entrenatzaileak keinu egin zion.

“Ikusi? Garrantzitsuena ez zen irabaztea edo onena izatea.”

Abrilek baietz egin zuen buruarekin.

Egun hartan beti gogoratuko zuen zerbait aurkitu zuen.

Beldurra txikitzen dela saiatzera ausartzen zarenean.

Akatsak egitea ikaskuntzaren parte dela.

Eta garaikurrik onena partida bat irribarre handi batekin eta bihotza poz beteta amaitzea dela.

Egun hartatik aurrera, Abrilek beti bezala entrenatzen jarraitu zuen.

Oso ondo jokatu zuen partida batzuk zeuden.

Beste batzuk, ez hainbeste.

Baina ez zen gehiago etxean geratzen.

Ohartu zelako garrantzitsuena ez zela onena izatea.

Gauzarik baliotsuena hainbeste maite zuena egiteaz gozatzea zen: bere taldearekin futbolean jokatzea.